

Arrest

nr. 304 082 van 28 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2024.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 18 januari 2024 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de openbare terechtzitting van 29 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de Bengaalse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 25 oktober 2021.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 29 juni 2023. Verzoeker werd daarbij bijgestaan door een tolk die het Bengaals machtig is en zijn advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 30 augustus 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Bengaalse nationaliteit te bezitten en Bengali te zijn van etnische afkomst. U bent moslim. U bent afkomstig van Narayangani in Dhaka. Toen u heel jong was had uw familie problemen omwille van een stuk grond, maar nadat de grond aan uw grootmoeders zus was gegeven waren er geen problemen meer. U ging naar school, u deed grafisch ontwerp en herstelde mobiele telefoons. U en uw familie waren arm, daarom stuurde uw familie u in 2011 naar het buitenland om geld te verdienen. De man van uw nicht woonde in Europa en hij regelde uw vertrek. U reisde op legale wijze met uw paspoort en een visum naar Italië. U verbleef zes maanden in de woning van de man van uw nicht in Italië en u verkocht juwelen. U ging daarna naar Frankrijk omdat u dacht daar werk te vinden als hersteller van mobiele telefoons. U verbleef tot 2021 in Frankrijk en u deed er verschillende jobs. U verbleef bij andere Bengalen. Uw broer kwam acht jaar geleden naar Frankrijk en in de periode van de coronapandemie verbleef u een jaar bij hem. U had een vriendin in Bangladesh maar zij verbrak de relatie in 2018 omdat u niet naar Bangladesh kon gaan om met haar te trouwen. Hierna begon u cannabis te gebruiken. U had een probleem met uw oor, maar u kreeg niet de nodige medische hulp omdat u geen verblijfsdocumenten had, daarom besloot u Frankrijk te verlaten. U reisde op 23/10/2021 van Frankrijk naar België.

U deed een verzoek om internationale bescherming op 25/10/2021 omdat u hoorde dat personen met mentale of fysieke problemen bescherming kunnen krijgen in België. Bij terugkeer naar Bangladesh vreest u foltering. Wanneer families in Bangladesh gezinsleden hebben in het buitenland denken mensen dat ze heel rijk zijn, waardoor u mogelijk problemen zou krijgen. Uw zus, die in Bangladesh verblijft, werd twee maanden voor uw onderhoud afgeperst door haar toenmalige partner, nadat hij intieme videobeelden had gemaakt. Voorts vreest u een gevangenisstraf en foltering als u bij terugkeer naar Bangladesh verder cannabis zou gebruiken. U wilt ook in België blijven omdat de behandeling voor het probleem met uw oor hier het best is.

U verklaarde bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming minderjarig te zijn en geboren te zijn op [...] /2004. Volgens informatie van de Franse asielinstanties beschikte u over een geldige verblijfsvergunning in Frankrijk. De dienst Voogdij wijzigde op basis van deze informatie uw geboortedatum naar [...] /2001. Uw advocaat deed navraag naar de verblijfsvergunning, waarna bleek dat deze een andere persoon met dezelfde naam als u toebehoorde. Met betrekking tot uw geboortedatum verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u zich uw geboortedatum niet herinnert, maar dat u 30 jaar oud bent.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een zestiental documenten en zes foto's met betrekking tot uw medische en psychische gezondheidstoestand, een emailconversatie ter staving van het feit dat u geen verblijfsvergunning hebt in Frankrijk, twee nieuwsartikels over de algemene situatie in Bangladesh, een rapport over de mentale gezondheidszorg in Bangladesh en een rapport over de onderdrukking van drugshandel en -gebruik in Bangladesh.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en voorgelegde stukken blijkt dat u een medisch probleem heeft met uw linkeroor, dat u met name geopereerd bent aan uw oor en een implantaat heeft (zie medische documenten en CGVS, p. 1, 11).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en zat de tolk met name aan de kant van uw rechteroor, werd door de protection officer aan de tolk gevraagd luid te spreken en werd u gevraagd het meteen aan te geven indien u iets niet goed zou horen of begrijpen (CGVS, p. 1-2). U gaf herhaaldelijk aan de tolk goed te begrijpen (CGVS, p. 2, 12).

U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken een voorkeur te hebben voor een vrouwelijke medewerker en tolk omdat u zich dan comfortabeler voelt (Vragenlijst CGVS, vraag 6). U werd op het CGVS gehoord door een vrouwelijke ambtenaar en bijgestaan door een vrouwelijke tolk.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en uw gebruik van cannabis moet erop gewezen worden dat u slechts twee stukken neerlegde voor uw persoonlijk onderhoud. Het ene stuk is een psychiatrisch rapport d.d. 24/06/2022, waarin sprake is van paranoïde ideeën. Gezien dit rapport dateert van een jaar voor uw persoonlijk onderhoud en opgesteld werd op basis van slechts twee consultaties, kan het niet attesteren dat uw mentale gezondheidstoestand u op het moment van het onderhoud zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten. Het tweede stuk is een medisch attest d.d. 27/06/2023 met het oog op medische regularisatie, waarin uw oorprobleem, allergieën en

gegeneraliseerde angst worden vermeld. Uit dit attest blijkt niet dat uw mentale gezondheidstoestand u zou verhinderen om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Tijdens en na het persoonlijk onderhoud werden bijkomend een aantal stukken voorgelegd met betrekking tot uw fysieke en psychische gezondheidstoestand. Het merendeel van deze stukken heeft betrekking op het probleem met uw oor. Het psychiatrisch rapport d.d. 22/09/2022 heeft betrekking op uw hospitalisatie van 26/08/2022 tot 22/09/2022, geruime tijd voor uw onderhoud, en heeft bijgevolg ook geen bewijswaarde met betrekking tot uw toestand op het moment van het persoonlijk onderhoud. Hoewel in het attest sprake is van een psychotische stoornis met paranoïde component, geaccentueerd door cannabisgebruik, blijkt uit het attest niet dat uw mentale gezondheidstoestand u op het moment van het onderhoud zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten. Dit blijkt ook niet uit het attest d.d. 14/07/2023 met het oog op medische regularisatie, dat bovendien dateert van na uw persoonlijk onderhoud en waarvan onduidelijk is op welke wijze de vaststellingen tot stand zijn gekomen. U verklaarde geheugenproblemen te hebben door uw mentale problemen, maar geen van de door u neergelegde attesten attesteren dit (CGVS, p. 2). Het CGVS stelt voorts vast dat u op het moment van het persoonlijk onderhoud niet onder invloed van cannabis, andere drugs of alcohol was (CGVS, p. 3). U verklaarde nerveus te zijn maar zich in staat te voelen om het onderhoud verder te zetten (CGVS, p. 2-3). De protection officer gaf herhaaldelijk aan dat ze het onderhoud zo rustig mogelijk zou laten verlopen, dat u op een veilige plek was, dat er gepauzeerd zou worden en dat u een pauze kon vragen wanneer u wou (CGVS, p. 2-3). Gevraagd of ze nog meer kon doen om het makkelijker te maken voor u antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 3). U verklaarde dat u het meteen zou zeggen als u zich niet goed zou voelen of als er een ander probleem was, maar dit is op geen enkel moment gebeurd (CGVS, p. 3). Tijdens de pauze kreeg u de keuze om in de wachtruimte of in het gehoorlokaal te pauzeren (CGVS, p. 9). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het onderhoud rustig verlopen is, dat u tijd kreeg om na te denken en uw antwoorden te formuleren, dat waar nodig vragen werden herhaald of geherformuleerd en dat de kwaliteit van de interactie goed was (CGVS, o.a. p. 5, 7, 9, 12). Het CGVS kan de subjectieve beoordeling van uw advocaat dat u niet echt in staat was om over uw angsten te praten en dat u een vreemde manier had om de vragen te beantwoorden dan ook niet volgen (CGVS, p. 12). Dat u herhaaldelijk rechtstond en ging zitten tijdens het onderhoud – telkens om uw jas aan of uit te doen - en soms expressieve gezichtsuitdrukkingen had (CGVS, p. 9, 12) volstaat niet om aan te tonen dat u niet in staat was om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste legde u **geen enkel begin van bewijs ter staving van uw identiteit** neer. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in het verzoek om internationale bescherming én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. U verklaarde tijdens het onderhoud bij het CGVS zich niet meer te herinneren waar ergens in Frankrijk uw paspoort ligt (CGVS, p. 9). Uit een schrijven van uw sociaal assistent aan uw advocaat d.d. 17/07/2023 (stuk 7, e-mail betreffende bijkomende medische stukken) blijkt dat u binnen de 15 dagen uw paspoort zou voorleggen aan uw advocaat, waaruit blijkt dat u wel wist waar uw paspoort is. Dat u tot op heden uw paspoort niet hebt voorgelegd aan de Belgische asieldiensten houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u ons geen sluitend zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u **ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd en asielrelaas**. U verklaarde immers bij de aanmelding voor uw verzoek om internationale bescherming geboren te zijn op [...] / 2004. De dienst

Voogdij wijzigde uw geboortedatum naar [...]2001 en u verklaarde tijdens het onderhoud bij het CGVS aanvankelijk op die dag geboren te zijn (CGVS, p. 4). Pas later tijdens het onderhoud, nadat u geconfronteerd was met ongeloofwaardige verklaringen – zo zou u in 2011 als tienjarig kind met het paspoort van een volwassene en een werkvisum naar Italië zijn gereisd (CGVS, p. 4, 6) –, gaf u toe dat de vermelde geboortedatum niet correct was en verklaarde u 30 jaar oud te zijn (CGVS, p. 9). Voorts verklaarde u bij uw aanmelding dat uw ouders overleden waren, dat u opgroeide bij uw oom en tante, dat uw oom u martelde en dat u in 2021 Bangladesh verliet (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Niets van dit alles bleek waar te zijn (CGVS, p. 9). Uw verklaring dat u zich mentaal niet goed voelde op het moment van uw eerdere verklaringen volstaat niet om dergelijke grote discrepanties te vergoelijken (CGVS, p. 9). De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd en asielrelaas, wat relevante elementen zijn voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Bangladesh verliet omwille van **armoede** (CGVS, p. 5). Economische motieven ressorteren niet onder de criteria van de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep, of onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS merkt op dat u **tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)** verklaarde **geen vrees** te hebben bij terugkeer naar Bangladesh en geen redenen te hebben waarom u niet in Bangladesh zou kunnen wonen (Vragenlijst CGVS, vraag 4-5). Dat u zich toen mentaal niet goed voelde verklaart niet waarom u toen, in tegenstelling tot tijdens uw onderhoud bij het CGVS, geen vrees bij terugkeer aanhaalde (CGVS, p. 11). Er dient immers opgemerkt te worden dat uw verklaringen bij DVZ over uw persoonlijke gegevens (met uitzondering van uw geboortedatum), familie, reisweg e.d. wel overeenstemmen met uw latere verklaringen bij het CGVS.

Bij terugkeer naar Bangladesh **vreest u gefolterd te zullen worden**, zo verklaarde u tijdens uw onderhoud bij het CGVS (CGVS, p. 9). U verklaarde dat het geen veilig land is en dat mensen om het even wat kunnen doen voor geld. Uw vrees dat mensen u schade zouden berokkenen omdat ze zouden denken dat u rijk bent, gezien het verblijf van u en uw broer in het buitenland, is echter louter hypothetisch en u heeft geen concrete indicaties hiervoor (CGVS, p. 9). Dat uw zus recent **afgeperst** zou zijn door haar ex-vriendje, die intieme beelden van haar had gemaakt, volstaat niet om een vrees voor vervolging of ernstige schade in uw hoofde aan te tonen. Bovendien zijn uw verklaringen over de afpersing niet overtuigend. Uw familie zou aangifte gedaan hebben bij de politie, maar u legde geen documenten hiervan neer (CGVS, p. 9). Voorts zou de afperser een machtige persoon zijn, waardoor de politie niets ondernam, maar vreemd genoeg kent u zelfs zijn naam niet (CGVS, p. 9-10).

U verklaarde voorts in Bangladesh **geen andere problemen** gehad te hebben dan armoede. Het grondconflict van uw familie dat u vermeldde had plaats toen u nog een kind was en uw familie heeft geen problemen hieromtrent gehad de laatste jaren.

U verklaarde verder dat u niet wil terugkeren naar Bangladesh omdat de **medische behandeling van uw het probleem met uw oor** in België het best is (CGVS, p. 10). Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor uw medisch probleem, is het feit dat u een probleem hebt met uw oor echter vreemd aan de Conventie van Genève en blijkt uit uw verklaringen geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan u meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in uw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Gevraagd of u bij terugkeer naar uw land een vrees heeft verbonden aan uw **mentale problemen**, meent u dat u al 50 procent zal herstellen als u uw ouders terugziet (CGVS, p. 11). U verklaarde dat u mentale problemen hebt omdat u uw ouders gedurende tien jaar niet zag en u denkt dat u zich veel beter zal voelen als u hen kan zien (CGVS, p. 11). De verklaring van uw advocaat dat er een reëel en objectief risico is dat uw mentale toestand achteruit zou gaan indien u zou terugkeren naar uw land overtuigt niet in het licht van uw verklaringen. De door uw advocaat aangehaalde extra risicofactoren, met name dat u uw land niet meer kent en een arme socioeconomische achtergrond hebt, moeten gerelativeerd worden (CGVS, p. 12). U hebt immers dagelijks contact met uw ouders die nog in Bangladesh wonen en hebt aldus een duidelijke band met uw land; uw broer die inmiddels de Franse nationaliteit heeft heeft een eigen restaurant in Frankrijk en uw zus gaat volgend jaar aan de universiteit studeren in Bangladesh, wat niet op een bijzonder precaire

socio-economische toestand wijst (CGVS, p. 5,6). Uw advocaat haalde voorts aan dat er in Bangladesh onvoldoende behandeling is voor mensen met psychische problemen en dat dergelijke personen met stigma's geconfronteerd worden en legde een rapport neer ter staving hiervan. Uit dit rapport en uit bijkomende landeninformatie (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er een beperkt aanbod van mentale gezondheidszorg is in Bangladesh, maar er blijkt tevens dat het merendeel van het aanbod in de hoofdstad Dhaka is, uw plaats van herkomst. Volgens deze informatie is er een zeer beperkte toegang tot mentale gezondheidszorg voor inheemse gemeenschappen, maar u behoort niet tot zo'n gemeenschap. Uit uw verklaringen en de landeninformatie blijkt niet dat u omwille van uw ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep geen toegang zou hebben tot mentale gezondheidszorg in uw land. Stigmatisering of discriminatie kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie van mentale gezondheidsproblemen blijkt niet uit de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Het CGVS verwijst voorts opnieuw naar de gekijkte procedure ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet (zie supra).

Gevraagd of u bij terugkeer naar uw land een vrees heeft verbonden aan uw **druggebruik**, verklaarde u dat u opgesloten zou worden en gefolterd zou worden indien u niet stopt met cannabis omdat het illegaal is daar (CGVS, p. 11). Uw advocaat verklaarde dat druggebruikers in Bangladesh geconfronteerd worden met vervolging, met name onbillijke judiciële procedures en mishandeling en foltering in detoxcentra en legde een rapport neer ter staving hiervan (CGVS, p. 12). Er dient echter opgemerkt te worden dat het feit of u al dan niet drugs gebruikt in uw eigen handen ligt. Indien u bij terugkeer daadwerkelijk vervolging of ernstige schade vreest omwille van cannabisgebruik kan verwacht worden dat u stopt met het gebruik ervan. Dat u het risico loopt nog meer drugs te zullen gebruiken indien u uw leven opnieuw moet beginnen is louter een subjectieve veronderstelling van uw advocaat (CGVS, p. 13), die bovendien in contrast staat met uw eigen verklaring dat u zich beter zal voelen als u uw ouders zal terugzien. Er dient voorts opgemerkt te worden dat in de voorgelegde landeninformatie melding gemaakt wordt van twee personen die overleden zijn in detoxcentra, met name in 2016 en 2019, wat onvoldoende is om te concluderen dat er voor personen verblijvend in dergelijke centra een reëel risico op ernstige schade bestaat. Wat betreft de verdwijningen gevolgd door buitengerechterlijke executies vermeld in het rapport dient tevens opgemerkt te worden dat een aantal ervan volgens informatie in het rapport mogelijk dienden als dekmantel voor het vereffenen van rekeningen in andere geschillen. Gezien u enkel socio-economische problemen hebt gehad in Bangladesh is het niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Bangladesh actueel geviséerd zou worden.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u naar eigen zeggen **geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waar u verbleven hebt** (Verklaring DVZ, vraag 23 en CGVS, p. 8). In de Eurodac informatie wordt een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk in 2011 aangegeven, maar deze verwijst naar uw naamgenoot die een verblijfsvergunning heeft. U verbleef nochtans een tiental jaar illegaal in Frankrijk en u begon in Frankrijk met het gebruik van cannabis, waardoor het opmerkelijk is dat u pas tijdens uw persoonlijk onderhoud in België een terugkeervrees inriep. Immers kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliét in Frankrijk en pas in België om internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan uw ingeroepen vrees voor vervolging.

De overige door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. De medische en psychologische attesten tonen aan dat u een medisch probleem hebt met uw oor, dat u psychische problemen hebt en dat u cannabis gebruikt, wat niet in twijfel getrokken wordt in deze beslissing, maar niet tot de conclusie leidt dat u niet in staat was op volwaardige manier deel te nemen aan de asielprocedure, noch dat er in uw hoofde een reëel risico op vervolging of ernstige schade bestaat (zie supra). De e-mails in verband met het Franse verblijfsdocument dat u niet zou toebehoren hebben geen impact op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. De artikels over mensenrechtenschendingen in Bangladesh en het pleidooi van Europese parlementsleden voor eerlijke verkiezingen in Bangladesh hebben betrekking op de algemene situatie in uw land en kunnen niet aantonen dat er in uw hoofde een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bestaat.

Uw opmerking op de notities van het persoonlijk onderhoud, met name de correctie van de naam van uw zus, heeft geen invloed op bovenvermelde beoordeling.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het dossier die de toekenning van een Subsidiaire Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève; de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 3 en 7 van het EVRM; de artikelen 2 en 3 van het Anti-folterverdrag; de artikelen 6 en 7 van het IVBPR; het zorgvuldigheidsbeginsel (meerbepaald de vereiste om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten).

Na een samenvatting te hebben gemaakt van de motieven van de bestreden beslissing gaat verzoeker in op de niet-betwiste elementen, met name paranoïde ideeën, psychotische stoornis met paranoïde component, geaccentueerd door cannabisgebruik, gegeneraliseerde angst, geperforeerd trommelvees etc.. Verzoeker benadrukt vooreerst dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoeker kampt met ernstige psychische gezondheidsproblemen en een ernstige cannabisverslaving en dus het kwetsbaar psychologisch profiel erkent. Dit is niet alleen relevant voor de bepaling van verzoekers procedurele noden maar ook voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en de gegrondheid van zijn aangehaalde vervolgingsvrees. Hoewel de voorgelegde medische en psychologische attesten eensluidend zijn wordt de bewijskracht ervan onvoldoende erkend in de beslissing, meent verzoeker. Hij betoogt hierover als volgt: *“Het attest van psychiater Dr. A. R. van 24 juni 2022 stelt bij verzoeker “d'idéations paranoïdes” en “des éléments persécutifs” vast. Het psychiatrisch attest van diensthoofd Dr. P. du R. van 22 september 2022, na hospitalisatie van een maand, bevestigt dat verzoeker visioenen en hallucinaties heeft, djinns waarneemt, en lijdt aan “une constructon délirante” met “un substrat dépressif” en besluit dat verzoeker een “trouble psychotique” met een “composante parano, accentué par la prose de cannabis”. In een attest van 27 juni 2023, gericht aan de DVZ, concludeert Dr. C. G. dat regelmatige psychologische en psychiatrische opvolging vereist is. (voor alle attesten: zie administratief dossier). Verwerende partij werpt op dat verzoeker “slechts twee stukken neerlegde”, zijn geheugenproblemen door geen van de neergelegde attesten geattesteerd worden en dat er geen recente vaststelling is van de behandelende psycholoog waaruit de mentale toestand van verzoeker tijdens het gehoor zou blijken. Verzoeker bezorgde daarop een nakomend attest van de behandelende psychiater Dr. A. R. (stuk 3) dat aan de vraag van verwerende partij voor een recent attest voldoet en vermeldt dat verzoeker al meerdere maanden de symptomen van “un délire de psychose floride” vertoont. Dit attest wordt echter zonder meer terzijde geschoven met de loutere overweging dat onduidelijk is op welke wijze de vaststellingen tot stand zijn gekomen en de inhoud ervan wordt niet eens in overweging genomen bij de beoordeling van zowel de procedurele noden als de geloofwaardigheid. De diagnose van psychose, paranoïde en angststoornissen is evenwel onbetwist en verzoeker heeft nood aan een psychiatrische opvolging”.*

Inzake verzoekers bijzondere procedurele noden voert verzoeker aan dat door de genomen steunmaatregelen tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar enigszins aandacht werd besteed aan verzoekers comfort, maar dat deze maatregelen als dusdanig niet volstaan als tegemoetkoming aan zijn bewezen onbetwiste en onbetwistbare psychologische toestand. De verwijzing van zijn raadsman naar duidelijk waarneembaar gedrag van verzoeker dat op mentale onrust en psychologische kwetsbaarheid wijst, wordt bovendien zonder meer als subjectieve beoordeling opzijgeschoven. De raadsman vroeg evenwel niet om het gehoor niet te laten doorgaan, maar enkel om meer gewicht te geven aan objectieve elementen dat aan subjectieve verklaringen van verzoeker, maar de commissaris-generaal liet na dit te doen. Het is onredelijk om verzoeker en zijn raadsman subjectiviteit te verwijten zonder zelf objectief tegenbewijs aan te dragen voor de beslissing om de attesten die deel uitmaken van het administratief dossier niet in overweging te nemen en te besluiten dat verzoeker voldoende in staat was om een dergelijk gehoor te ondergaan en coherente verklaringen af te leggen. De stukken uit het administratief dossier spreken de stellingen van de commissaris-generaal over verzoekers mentale capaciteit om een consistent gehoor af te leggen volledig tegen, nu de attesten gewag maken van hallucinaties, visioenen, djins, waanvoorstellingen en psychose. Hij verwijst opnieuw naar stuk 3 waarin wordt gesteld dat verzoeker gedurende enkele maanden een gevorderd psychotisch delirium had doorgemaakt en stelt dat er mag van uitgegaan worden dat dit van toepassing is op verzoekers mentale toestand op het ogenblik van het gehoor. Ook de overweging dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet geïntoxiceerd was, gaat zonder meer in tegen de neergelegde attesten die nergens beweren dat het cannabisgebruik de psychologische problemen veroorzaakt maar enkel dat dit de

paranoia versterkt (24 juni 2022) of accentueert (22 september 2022). Verzoeker meent dat deze overweging in die zin irrelevant is voor de beoordeling van zijn procedurele noden. De commissaris-generaal gaat in tegen de vaststellingen van bevoegde experts zonder zich op een tegenexpertise te beroepen waar zij stelt dat verzoeker geen probleem heeft met zijn geheugen of het afleggen van consistente verklaringen. Verzoeker verwijst in dit verband naar EASO, *“Practical Guide: Personal Interview”*, december 2014, p. 3 om aan te geven hoe precies de commissaris-generaal dit in rekening had moeten brengen.

In een vierder onderdeel, getiteld rekening houden met persoonlijke omstandigheden bij de beoordeling betoogt verzoeker vooreerst dat de bewezen psychologische toestand van verzoeker eveneens een doorslaggevende impact heeft op de beoordeling van zijn verklaringen in het licht van de aangehaalde vervolgingsvrees. Evenwel is hier volgens verzoeker niet voldoende rekening gehouden door de commissaris-generaal. Hij stelt dat *“door in de bestreden beslissing louter te vermelden dat met de psychologische problemen van verzoeker rekening gehouden werd, voldoet verwerende partij niet op afdoende wijze aan de op haar rustende materiële en formele bewijslast. Er valt immers niet op te maken hoe en in welke mate dan wel rekening gehouden zou zijn met deze specifieke kwetsbaarheid”*. Hij verwijst naar artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet en citeert uit EASO, *“Practical Guide: Evidence Assessment”*, maart 2015, p. 8 en UNHCR, *“Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”*, Genève, december 2011, HCR/1P/4/ENG/REV. 3, §§ 207-212 en stelt dat ook het UNHCR benadrukte dat verzoeken om internationale bescherming van personen die aan ernstige psychische of andere stoornissen lijden, met de grootste voorzichtigheid behandeld dienen te worden, rekening houdend met de ernst van de psychische stoornissen in kwestie. Dergelijke voorzichtigheid komt niet tot uiting in de bestreden beslissing meent verzoeker.

De geloofwaardigheid van verzoeker wort in de bestreden beslissing hoofdzakelijk betwist op basis van het feit dat verzoekers identiteit onvoldoende bewezen is en dat hij niet eerder om internationale bescherming heeft verzocht in Frankrijk.

Verzoeker betoogt met betrekking tot het ontbreken van het een begin van bewijs vooreerst dat het administratief dossier een doorslaggevend element bevat waarmee onvoldoende rekening werd gehouden om zowel het vertrouwen van verzoeker in de overheid als zijn algemene mentale toestand en de impact ervan op de geloofwaardigheid in te schatten: hij werd verward met een andere Bengaalse man in Frankrijk. Hij meent dat er redelijkerwijze mag van uitgegaan worden dat een dergelijke identiteitsverwarring een bijkomende mentale crisis teweegbrengt bij een persoon met bewezen psychose en paranoia. Verzoekers raadsman en sociaal assistent hebben volop ingezet op het herwinnen van het vertrouwen van verzoeker om hem het belang duidelijk te maken van het aanleveren van een identiteitsbewijs om aldus aan zijn medewerkingsplicht te kunnen voldoen. Hij deelt mee dat hij er vervolgens alsnog in geslaagd is zijn paspoort te bekomen dat zijn correcte naam vermeldt, MS P.H.K. en hij voegt dit als nieuw stuk toe aan het verzoekschrift (stuk 4). Verzoeker stelt dat hij hiermee zijn ware identiteit bewijst en zijn wil om in de mate van het mogelijke zijn medewerkingsplicht na te komen. Verzoeker wijst er verder op dat de commissaris-generaal de wettelijke verplichting heeft om rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden, onder meer in het geval van ernstige mentale problemen die de capaciteit om geloofwaardige verklaringen af te leggen beperken, zoals in het geval van verzoeker is aangetoond. Waar de commissaris-generaal stelt dat er geen bewijs is dat verzoeker op het moment van het persoonlijk onderhoud geheugenproblemen had of onder invloed van cannabis was, schendt zij artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet aangezien zij geen enkele objectieve tegenexpertise voorlegt van een bevoegde arts die haar overtuiging kan steunen en de voorgelegde attesten kan ontkrachten. In zoverre verzoeker wordt verweten niet eerder in Frankrijk om internationale bescherming te hebben verzocht, houdt dit volgens verzoeker onvoldoende rekening met zijn mentale gesteldheid en de bewezen elementen in het administratief dossier. Hij stelt hierover dat *“de vrees waarop verzoeker zijn verzoek baseert is immers het gevolg van de pas in Frankrijk ontwikkelde psychische problematiek, waarvoor hij pas in België de vereiste opvolging en behandeling kreeg. Hierdoor is pas in België bij verzoeker het volle bewustzijn ontstaan over het gezondheidsrisico dat hij loopt en de mogelijke vervolgingsgrond die dit in geval van terugkeer kan uitmaken. Verwerende partij houdt in haar motivering op geen enkele manier rekening met de gemaakte vaststellingen die relevant zijn om de redenen voor zijn laattijdige verzoek te begrijpen. Verwerende partij was nochtans wel degelijk op de hoogte waarom verzoeker pas in België onthullingen heeft gedaan omtrent zijn vervolgingsvrees, namelijk dat hij hier met behulp van psychologische begeleiding tot inzicht is gekomen dat dit element een leidende rol kan spelen in een verzoek om internationale bescherming. Dit wordt o.m. bevestigd in het neergelegde attest van 22 september 2022 waarin de behandelende arts, na een maand van hospitalisatie en observatie, vaststelt: “J’ai reçu trois fois M. H. pour de s entretient à finalité de soutien, durant lesquels, il a notamment pu déposer des éléments biographiques liés à un moment qui a juste précédé son arrivée en Belgique et qui semblait en lien avec son épisode de décompensation actuelle”*. Verzoeker herinnert in dit verband aan het standpunt van het UNHCR dat de geloofwaardigheid niet louter in vraag gesteld mag worden omwille van het feit dat verzoeker niet zo snel mogelijk internationale bescherming heeft aangevraagd en dat dit ook niet mag leiden tot een verhoging van de geloofwaardigheidsdrempel en aan de rechtspraak van het Hof van Justitie volgens de welke de verplichting van artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2004/83 (die in Belgisch nationaal recht in artikel 48/6 Vreemdelingenwet vervat ligt) om alle nodige

elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen afgezwakt wordt door de verplichting om tijdens het onderhoud rekening te houden met de persoonlijke of algemene omstandigheden die een rol spelen bij het asielverzoek, met inbegrip van de kwetsbaarheid van de verzoeker, alsook met de vereiste om het verzoek op individuele basis te beoordelen waarbij rekening gehouden moet worden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker (HvJ, C-148/13, C-149/13 en C-150/13, A, B en C tegen *Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*).

Verzoeker leidt uit dit alles af dat de commissaris-generaal met haar evaluatie van de algemene geloofwaardigheid doorheen de beslissing de specifieke deskundigheid van de psychiater in kwestie miskent en daarmee de diagnose en ernstige psychische problemen waaraan verzoeker lijdt. Er wordt niet gemotiveerd waarom de commissaris-generaal *“enerzijds meent dat er weliswaar rekening gehouden dient te worden met zijverzoekers psychologische toestand, maar anderzijds nergens aangeeft hoe die toestand dan vervolgens geen enkele impact kan hebben op de beoordeling van bepaalde details inzake zijn identiteit en asielrelaas”*.

Met betrekking tot de gegronde beschermingsvrees omwille van de psychologische toestand en drugsverslaving van verzoeker stelt hij dat zijn ernstige psychische en verslavingsproblematiek niet in twijfel wordt getrokken en dat de commissaris-generaal bijgevolg zijn ‘sur place’ vrees te gronde dient te beoordelen. Hij meent dat op basis van een correcte lezing van de objectieve landeninformatie over de behandeling die personen met een vergelijkbaar profiel in Bangladesh dreigen te ondergaan, een gegronde vervolgingsvrees omwille van het behoren tot een sociale groep kan worden weerhouden. Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal de op haar rustende verplichting om op basis van artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet onvoldoende nakomt om de algemene situatie in het land van herkomst te evalueren, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden met vervolging en ernstige schade overeenkomen.

Hij betoogt dat om de mogelijke behandeling die een verzoeker omwille van zijn drugsverslaving kan te beurt vallen in geval van terugkeer naar Bangladesh te beoordeling, het actieve drugsbeleid van de nationale overheid in overweging moet genomen worden. Hij betoogt hierover als volgt: *“Volgens een OFPRA rapport uit 2021 (stuk 5) wordt zowel drugshandel als drugsconsumptie met gewelddadige repressie aangepakt door de politie sinds de Narcotics Control Act uit 2018. Ook voor gebruik is de bestraffing verstrengd, tot en met levenslange opsluiting en zelfs de doodstraf. Bovendien wordt gebruik gemaakt van een snelrechtprocedure zonder minimale procedurele garanties, die niet aan vereiste van eerlijk proces voldoet. Er is daarbij sprake van buitengerechtelijke executies op grote schaal. Amnesty International verifieerde in 2019 in een rapport (stuk 6) de moord op bijna 400 personen in het kader van bijzondere drugsacties van de veiligheidsdiensten. Het rapport illustreert hoe de door de eerste minister afgekondigde crackdown van de ‘drugsplaag’ tot grootschalige schendingen van fundamentele rechten geleid heeft, die systematische inbreuken vormen op mensenrechten zoals het recht op leven, het verbod op onmenselijke behandeling of disproportionele straffen, het recht op een eerlijk proces en een effectief rechtsmiddel, enz.. De vaststelling aangaande de buitengerechtelijke executies, dat “een aantal ervan volgens informatie in het rapport mogelijk dienden als dekmantel voor het vereffenen van rekeningen in andere geschillen”, zoals verwerende partij opwerpt in de bestreden beslissing, vermag niet op afdoende wijze het bestaande risico op een onmenselijke behandeling of bestraffing uit te sluiten of de gegrondheid van een vervolgingsvrees onderuit te halen voor een drugsverslaafde in geval van terugkeer naar Bangladesh”*. Voor de beoordeling van het risico dat personen met ernstige psychische problemen lopen, moet volgens verzoeker rekening worden gehouden met de systematisch stigmatiserende en discriminerende behandeling van personen met mentale aandoeningen door de overheid zowel als door de bredere samenleving, die een schending van fundamentele rechten met zich meebrengen. Hij citeert daarbij uit twee rapporten van Asyls (stukken 7 en 8). Verzoeker betoogt dat hij aan een dubbele kwetsbaarheid lijdt en dat *“het gecombineerde risico slachtoffer te worden van de verschillende maatregelen waarmee elk van zijn beide specifieke kwetsbaarheden aangepakt zou kunnen worden in Bangladesh – zowel schendingen van absolute fundamentele rechten waarop geen afwijking toegelaten is, zoals recht op leven of verbod op onmenselijke behandeling, als disproportionele en buitengerechtelijke bestraffing of discriminatie en stigmatisering – zijn minstens gezamenlijk voldoende ernstig zijn om een gegronde vervolgingsvrees te weerhouden in overeenstemming met artikel 48/3 § 2, lid 1 b) Vreemdelingenwet”*.

Verzoeker argumenteert vervolgens, dat vervolging die verzoeker vreest te wijten is aan zijn behoren tot twee specifieke sociale groepen in Bangladesh, die beiden zowel een gedeeld en beschermd kenmerk vertonen als dat ze als afwijkend gepercipieerd worden door hun omgeving, namelijk de groep van drugsgebruikers en die van patiënten met mentale aandoeningen. Hij betoogt dat zijn ernstige mentale problemen en (de combinatie ervan met) zijn drugsverslaving hem *“onlosmakelijk een bepaalde achtergrond geven die hij gemeenschappelijk heeft met (de combinatie van) twee grotere groepen. Zelfs indien verzoeker erin zou slagen af te kicken of te genezen, blijft die eigenschap hem historisch aanplakken en moet die om die reden dan ook als een ‘onveranderlijk’ gemeenschappelijk kenmerk beschouwd worden dat niet zomaar veranderd kan worden”*. Verzoeker stelt dat het feit dat personen in Bangladesh met mentale problemen ook gepercipieerd worden als afwijkend, en bijgevolg een sociale groep, o.m. blijkt uit het sociale stigma dat in het land aan de problematiek kleeft en citeert ter staving uit het rapport van Asyls van 2023.

Tenslotte betoogt verzoeker dat voor personen met het specifieke dubbelprofiel van verzoeker geen bescherming door de overheid te verwachten valt in Bangladesh. Ten eerste is er voor psychiatrische patiënten nauwelijks tot geen adequate behandeling mogelijk of is die minstens niet toegankelijk. Verzoeker citeert in dit verband uit het Asylorapport van 2023 (p. 12). Dit is a fortiori het geval voor personen voor wie een dubbel diagnose is gesteld van drugsverslaving en mentale problemen. In plaats van gespecialiseerde zorg is er volgens verzoeker in centra voor de behandeling van drugsverslavingen daarentegen net sprake van bijkomende vervolgingsdaden. Hij citeert daarbij uit het rapport van OFPRA waarin bijvoorbeeld sprake is van foltering en dood van bepaalde patiënten in zgn. gespecialiseerde zorginstellingen (p. 5). Ten tweede is ook inzake de gedwongen verdwijningen en buitengerechtelijke executies in de context van de crackdown van de drugsplaag gebleken dat de Bengaalse overheid geen maatregelen neemt voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van daders. Hij citeert in dit verband het rapport van Amnesty International van 2019 (p. 7 en 22). Ten derde is het ook cynisch dat de commissaris-generaal de algemene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen betwist maar anderzijds wel als geloofwaardig weerhoudt wat verzoeker zegt over het belang van zijn ouders terug te zien en dit als doorslaggevend element aanhoudt voor de beoordeling van de aanwezigheid van interne beschermingsmogelijkheden en van de benodigde behandeling om zijn ernstige en gediagnosticeerde medische toestand te verbeteren. Hij stelt dat de behandelende psychologen op dit punt nochtans duidelijk zijn geweest en verwijst naar het attest van 27 juni 2023 en van 14 juli 2023 (stuk 3). Daaruit blijkt dat verzoeker minstens vijf jaar regelmatige psychiatrische behandeling en opvolging nodig heeft terwijl de commissaris-generaal in haar beslissing hier helemaal niet op ingaat. Dit schendt de regels inzake de wettelijke bewijslast in asielzaken en het aspect van interne bescherming in de wettelijke vluchtelingendefinitie, zo stelt verzoeker. Samenvattend besluit verzoeker dat de commissaris-generaal *“aan het administratieve dossier, noch in de bestreden beslissing enige objectieve informatie heeft toegevoegd waaruit afdoende blijkt dat psychiatrische patiënten met een ernstige drugsverslaving zoals verzoeker in Bangladesh op ‘bescherming’ kunnen rekenen zoals voorzien is in de wettelijke definitie van artikel 48/5 §2 van de Vreemdelingenwet”*. Verzoeker vraagt in hoofddeorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing van 30 augustus 2023;
2. Bewijs dat verzoeker over de kosteloze juridische tweedelijnsbijstand beschikt *cf.* art. 508/1 Ger. Wb.;
3. Attest van psychiater Dr. A. R., 14 juli 2023;
4. Kopie van paspoort, op naam van MD P. H. K.;
5. OFPRA, *«Bangladesh: La répression violente du trafic et de la consommation de stupéfiants»*, 21 september 2021;
6. Amnesty International, *“Bangladesh: Killed in ‘crossfire’: Allegations of extrajudicial executions in Bangladesh in the guise of a war on drugs”*, november 2019;
7. Asylor, *“Bangladesh: Schizophrenia and autism: Treatment, services, and societal attitudes”*, februari 2023;
8. Asylor, *“Bangladesh: Mental health treatment”*, maart 2017.

3. Aanvullende Nota's

Verzoeker legt op de zitting van 18 januari 2024 een aanvullende nota neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden bijgebracht:

1. Joint Submission by Solidarity Group for Bangladesh to the Fourth Cycle of UPR (internetlink);
2. Amnesty International, Bangladesh: UN member states must demand accountability from Bangladesh for gross violations of human rights in upcoming UPR (internetlink);
3. Medisch attest van dagopname van 2 oktober 2023.

Verzoeker legt op de zitting van 29 februari 2024 een aanvullende nota neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een attest van 7 februari 2024 wordt neergelegd opgesteld door C.B., psychologe.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart de Bengaalse nationaliteit te bezitten en moslim te zijn. Hij legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming geen documenten neer met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit. Verzoeker gaf bij de indiening van zijn verzoek N.H. op als zijn naam (Verklaring DVZ, 8 juni 2022). In het administratief dossier bevindt zich een kopie van een paspoort op deze naam, uitgegeven in Dhaka op 7 november 2018 en geldig tot 6 november 2023 (AD, documenten neergelegd door de asielzoeker). Verzoeker verklaarde in 2011 eerst naar Italië en daarna naar Frankrijk te zijn gekomen waar hij tot 2021 verbleef, maar ook dat hij er niet van op de hoogte is dat hij er een verblijfsvergunning zou hebben bekomen. Uit de email uitwisselingen tussen verzoekers advocate, zijn voormalige voogd en IOM die zich in het administratief dossier bevinden blijkt dat IOM een paspoort heeft opgevraagd en dat een hyperlink werd toegevoegd waarin dit document kan worden geraadpleegd. Uit de vergelijking van de foto's van verzoeker en de foto op dit document trekt de medewerker van IOM de conclusie dat het document niet toebehoort aan verzoeker en dat iemand met de Bengaalse nationaliteit en dezelfde naam als verzoeker in Frankrijk woont (e-mail 15 december 2022 en 15 februari 2023). Het wordt door verzoeker niet betwist dat hij niet de persoon is op het paspoort.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift wel een kopie toe van een paspoort op naam van MD. P. H. K., uitgegeven in Dhaka op 27 februari 2011 en geldig tot 26 februari 2016 (verzoekschrift, stuk 4) en geboren in 1992. Tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd met het gegeven dat verzoekers geboortedatum werd aangepast naar 2001 maar dat dit dan zou betekenen dat hij op 10-jarige leeftijd met het paspoort van een volwassene alleen naar Italië zou gereisd zijn, verklaart hij 30 jaar oud te zijn.

In zoverre in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker nu wel zijn identiteit heeft bewezen aan de hand van een kopie van een pagina uit het paspoort op naam van MD. P. H. K., kan niet voorbijgegaan worden aan het gegeven dat verzoeker in de administratieve fase van de procedure steeds heeft verklaard N.H. te heten en er nog steeds geen origineel document voorligt. Wel is er geen betwisting tussen beide partijen dat verzoeker afkomstig is uit Bangladesh en dat hij ook de Bengaalse nationaliteit heeft. Dit laatste wordt ter terechtzitting ook bevestigd door de vertegenwoordigster van de commissaris-generaal. Hoe dan ook is niet betwist dat verzoekers nood aan internationale bescherming ten aanzien van Bangladesh dient te worden beoordeeld.

5.3. Het is niet betwist dat verzoeker ernstige psychologische en medische problemen heeft. Verzoeker legde bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming 9 medische attesten neer waarvan 8 betrekking hebben op verzoekers gehoorproblemen en waaruit blijkt dat hij een eerste ooroperatie onderging in 2021 en een tweede in februari 2023. In een attest van Epsilon psychiater A.R. van 1 juni 2022 wordt door de ondertekenende psychiater A.R. de wens uitgedrukt dat verzoeker drie weken wordt gehospitaliseerd in de jongvolwassenenafdeling van de instelling in het kader van zijn psychiatrische opvolging. Het attest van 24 juni 2022 ondertekend door dezelfde psychiater vermeldt dat zij verzoeker tweemaal heeft ontmoet in het kader van paranoïde ideaties, dat verzoeker om een hospitalisatie heeft gevraagd *“afin de se sevrer du cannabis qu'il consomme régulièrement”* en dat *“cette consommation constituant un élément aggravant des idéations paranoïdes, il est évident que je la soutiens fortement”* (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). Het attest van Epsilon ondertekend door het diensthoofd P.D.R. van 22 september 2022 vermeldt dat verzoeker regelmatig verschillende drugs neemt en dat er vermoedelijk sprake is van een psychotische aandoening met een paranoïde component *“accentué par la prise de cannabis absence de conscience morbide”*.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een *“Certificat Médical destiné au Service régularisations Humanitaires de la Direction Générale de l'Office des Etrangers”* neer van 14 juli 2023 ingevuld door dezelfde psychiater waarin wordt gesteld dat verzoeker gedurende enkele maanden een *“délire de psychose floride”* heeft doorgemaakt. Met zijn aanvullende nota neergelegd op de zitting van 29 februari 2024 legt verzoeker een attest neer van zijn psychologe, C.B. opgemaakt op 27 februari 2024 waarin wordt geattesteerd dat verzoeker wordt gevolgd door psychiater R., dat hij psychiatrische medicatie krijgt en dat de psychologische opvolging begonnen is op 14 oktober 2023 op uitdrukkelijke vraag van verzoeker. Er vinden twee psychologische sessies per maand plaats. Verzoeker wordt in het attest omschreven als een extreem fragiele en kwetsbare persoonlijkheid *“sur fond de dépression à tendance psychotique”* en er wordt onder meer vermeld dat er sprake is van hallucinaties in zijn verklaringen en nachtmerries waarin Satan hem zou bedreigen; *“tendance dépressive et idées suicidaires”*, geheugenproblemen en angsten (Aanvullende nota neergelegd op 29 februari, Attest C.B. van 24 februari 2024). In dit attest wordt ook vermeld dat verzoeker op 2 februari 2024

een derde ooroperatie onderging en dat er actueel sprake is van volledig gehoorverlies aan het linkeroor. Het dossier médical des urgences van Clinique St.-Pierre van 2 oktober 2023, toegevoegd aan verzoekers aanvullende nota neergelegd op de zitting van 18 januari 2024, toont aan dat verzoeker in de spoedafdeling werd opgenomen wegens hyperventilatie met ernstige tetanie (aanvullende nota verzoeker 18 januari 2024, stuk 3).

In zoverre in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met de attesten inzake verzoekers mentale gezondheid en zo de op haar rustende verplichtingen in het onderzoeken van en voldoen aan zijn bijzondere procedurele noden niet is nagekomen, dient vooreerst te worden vastgesteld dat de vaststelling van bijzondere procedurele noden tot doel heeft na te gaan welke maatregelen passend zijn om aan deze noden te voldoen. *In casu* wordt in de bestreden beslissing het bestaan van bijzondere procedurele noden erkend met betrekking tot verzoekers fysieke handicap en werden daartoe bijzondere steunmaatregelen voorzien door de tolk te laten plaatsnemen aan de kant van verzoekers goede oor en hem duidelijk te maken dat hij meteen moest aangeven indien hij iets goed zou horen of begrijpen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat rekening werd gehouden met zijn gehoorproblemen tijdens het onderhoud en dat zich op dat vlak geen specifieke problemen stelden. Verzoeker betwist in het verzoekschrift niet dat deze maatregelen volstonden om rekening te houden met zijn fysieke handicap.

Met betrekking tot verzoekers mentale toestand op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de twee psychiatrische rapporten en het medisch attest opgemaakt met het oog op medische regularisatie die voorlagen op het ogenblik van het nemen van de beslissing. De twee psychiatrische rapporten dateren van 24 juni 2022 en van 22 september 2022 en dus van een jaar, respectievelijk negen maanden voor het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 29 juni 2023. Uit deze attesten kan als dusdanig weinig worden geconcludeerd aangaande de capaciteit van verzoeker om op volwaardige wijze deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud aangezien deze werden opgesteld lang voor het persoonlijk onderhoud plaatsvond en verder ook niet vermelden dat de vastgestelde psychologische problemen het voor verzoeker onmogelijk zouden maken om het persoonlijk onderhoud bij te wonen, zijn vrees uiteen te zetten en hierover vragen te beantwoorden. Verzoeker verklaarde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud wel dat hij mentale problemen heeft, dat hij niet zoveel dingen kan herinneren, en dat hij een psycholoog ziet (notities PO, p. 2). Verder verklaart hij nog cannabis te gebruiken maar niet de dag van het persoonlijk onderhoud en ook niet de dag daarvoor. Verzoeker bevestigt dat hij niet onder invloed is van drugs of alcohol ook nadat hem was verzekerd dat het geen probleem was om het onderhoud op een andere datum te houden indien dat wel het geval zou zijn (notities PO, p. 3). Hij gaf ook aan dat hij kon verdergaan nadat hem werd gevraagd of hij zich in staat stelde het interview te doen (*idem*).

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de overweging dat hij tijdens het interview niet geïntoxiceerd was zonder meer ingaat tegen de neergelegde attesten die nergens beweren dat het cannabisgebruik de psychologische problemen veroorzaaktten maar dat dit enkel de paranoia versterkt of accentueert, gaat het om een interpretatie van de verzoeker die niet kan blijken uit de bestreden beslissing. Nergens in de bestreden beslissing wordt een verband gelegd tussen de vaststellingen in de neergelegde attesten en het feit dat verzoeker niet geïntoxiceerd was op het ogenblik van het interview. Evenmin wordt gesuggereerd dat de psychologische problemen veroorzaakt zouden zijn door zijn cannabisgebruik. Wel blijkt uit de lezing van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker zich vreemd gedroeg tijdens het persoonlijk onderhoud door herhaaldelijk op te staan en te gaan zitten om zijn jas uit te doen, zodat de opmerking van verzoekers advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud dat hij blijkbaar angstig was niet zonder grond is. Evenwel heeft verzoeker noch zijn advocaat om uitstel gevraagd van het persoonlijk onderhoud, zoals ook in het verzoekschrift wordt aangegeven.

Uit dit alles volgt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van de stukken die voorlagen op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud niet zou hebben voldaan aan haar verplichtingen in het onderzoeken van en voldoen aan zijn procedurele noden.

5.4. Dit neemt niet weg dat uit het voorgaande en de door verzoeker neergelegde documenten blijkt dat hij kampt met ernstige psychologische problemen en met een cannabisverslaving en dat hiermee ook rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en moet nagegaan worden in welke mate hieruit een risico op vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan voortvloeien in geval van terugkeer naar Bangladesh.

5.4.1. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker, met betrekking tot de redenen waarom hij Bangladesh heeft verlaten tijdens het persoonlijk onderhoud initieel verwees naar de financiële problemen van zijn ouders die hem naar het buitenland zouden gestuurd hebben toen hij nog een kind was om geld te verdienen (notities PO, p. 6) en nadat hij na de pauze had rechtgezet dat zijn geboortedatum niet correct was maar in werkelijkheid 30 jaar oud is, verklaarde dat hij geen andere problemen had gekend in Bangladesh dan armoede (notities PO, p. 10) en dat zijn familie in de voorbije jaren geen problemen meer heeft gekend inzake het grondconflict waarin zij in het verleden verwickeld was.

Hierover wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de economische motieven waarop hij zich beroept geen verband houden met één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie en evenmin

ressorteren onder de subsidiaire beschermingsgronden in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze motieven niet en toont evenmin aan dat de armoede waarin hij zou terechtkomen het gevolg is van een intentioneel handelen of nalaten te handelen door een actor van vervolging zoals gedefinieerd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot verzoekers vrees dat hij in geval van terugkeer zal beschouwd worden als een rijk persoon en zijn verwijzing naar de afpersing waarvan zijn zus in Bangladesh het slachtoffer zou geweest zijn, kan de Raad de bestreden beslissing bijtreden waar wordt gesteld dat deze vrees louter hypothetisch is en dat verzoekers verklaringen over de afpersing niet overtuigend zijn nu hij geen documenten kan voorleggen van de klacht die zijn familie bij de politie zou hebben neergelegd en hij de naam van de afperser, die nochtans een machtige persoon zou zijn, niet kent. De Raad stelt vast dat verzoeker ook deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat. Zelfs rekening houdend met verzoekers psychologische problemen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker basiselementen zoals de naam van de afperser die een machtig persoon zou zijn, zou weten. Dit is zeker het geval nu verzoeker ook verklaarde dat hij elke dag in contact is met zijn ouders (notities PO, p. 5-6). Bovendien maakt verzoeker met zijn verklaringen ook niet duidelijk hoe de afpersing waarvan zijn zus het slachtoffer zou zijn, voor hem zelf gevolgen zou kunnen hebben of waarom hij door deze afperser zelf zou gevisieerd worden. Dat afpersing voorkomt in Bangladesh kan worden aangenomen maar verzoekers summiere, vage en verder niet door documenten ondersteunde verklaringen over de afpersing van zijn zus en zijn algemene stelling dat hij als terugkeerder als rijk zal worden beschouwd, volstaan geenszins om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer eveneens het voorwerp van afpersing zal worden.

De vaststelling dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging en reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt omwille van feiten voorafgaand uit zijn vertrek uit Bangladesh, volstaat niet om te besluiten dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming. De beoordeling van de nood aan internationale bescherming kan zich niet beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar vereist een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker.

5.4.3. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift op een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn psychologische toestand en zijn drugsverslaving en betoogt dat dit verband houdt met de vervolgingsgrond behoren tot een specifieke sociale grond in de vluchtelingendefinitie.

In casu blijkt uit de elementen van het rechtsplegingsdossier en de bestreden beslissing en uit wat voorafgaat dat niet betwist is dat verzoeker ernstige psychologische problemen heeft en cannabisgebruiker is. Uit het recente attest van februari 2024 blijkt dat verzoeker nog steeds medicatie krijgt voorgeschreven door zijn psychiater en 2 maal per maand een consultatie heeft bij zijn psychologe. Verzoeker heeft zich ook laten opnemen in 2022 onder meer om van zijn cannabisgebruik af te geraken maar verzoekers advocaat verklaart ter terechtzitting dat hij nog steeds een regelmatige gebruiker is en ook in het medische certificaat van 14 juli 2023 wordt door de behandelende psychiater vermeld dat bij verzoeker sprake is van *“addiction au cannabis en cours de résolution”* en *“utilisait le cannabis comme calmant”*. In het attest wordt ook vermeld dat in geval van behandeling stabilisatie van verzoekers pathologie mogelijk is maar ook *“il s’agit d’une pathologie chronique qui doit être suivie pendant min 5 ans”* (certificat médical, 14/07/2023). Het rechtsplegingsdossier bevat geen informatie over de stand van zaken van de medische regularisatieprocedure waarin dit attest aan de DVZ werd voorgelegd. In de huidige stand van zaken kan worden aangenomen dat verzoeker ernstige psychologische problemen heeft en cannabisgebruiker is. De relevantie van dergelijke problematiek voor het onderzoek naar verzoekers nood aan internationale bescherming in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dient te worden beoordeeld in het licht van de objectieve landeninformatie inzake de behandeling van personen met verzoekers profiel in Bangladesh.

5.4.4. De analyse van de beschikbare landeninformatie bijgebracht door beide partijen leert de Raad het volgende. Sinds het jaar 2000 wordt in Bangladesh een stijging vastgesteld van de trafiek in en gebruik van drugs. Bangladesh is geen drugproducerend land maar wel een belangrijk doorvoerland van narcotica. Voornamelijk cannabis en yaba, een relatief goedkope synthetische drug, worden gebruikt door jongeren, maar ook heroïne. De Bengaalse overheid heeft in mei 2018 een zero tolerantiebeleid en een zogenaamde ‘war on drugs’ gelanceerd, die heeft geresulteerd in een hoog aantal doden. In veel gevallen is sprake van buitengerechtelijke executies door de veiligheidsdiensten van *“zogenaamde trafficanten”*, personen die door de overheid ervan verdacht worden of beschuldigd worden betrokken te zijn bij de drugshandel. Volgens de overheid zijn de dodelijke slachtoffers gevallen in het kader van vuurgevechten tussen veiligheidsdiensten en drugtraffikanten maar volgens onderzoek van mensenrechtenorganisaties in Bangladesh en Amnesty International zijn er veel gevallen waarin de betrokkene thuis wordt opgepakt door de politiediensten en later dood wordt teruggevonden (OFRA, *Bangladesh: La répression violente du trafic et de la consommation de stupéfiants*, 29 september 2021).

Er zijn ook getuigenissen van personen die door de overheid zijn gedwongen te verklaren dat zij getuige waren van vuurgevechten tussen de veiligheidsdiensten en personen betrokken bij de drugshandel. De slachtoffers van buitengerechtelijke executies zijn veelal personen uit families die in een economisch precare

situatie verkeren, in sommige gevallen blijken politieke opposanten te worden gevisieerd onder het mom van de war on drugs. Personen in voorhechtenis zijn volgens Bengaalse NGO's het slachtoffer van foltering en mishandeling tijdens hun detentie. Organisaties als Amnesty International en Human Rights Watch klagen het gebrek aan onafhankelijk onderzoek naar de buitengerechtelijke moorden en de straffeloosheid van de daders aan. In een mededeling van juni 2018 van een aantal VN Special Rapporteurs aan de Bengaalse regering drukken zij hun bezorgdheid uit over de berichten over deze buitengerechtelijke moorden en roepen de regering op *"to rescind what appears to be a deliberate policy of extrajudicial killings of drug traffickers and users"* (Amnesty International, *"Killed in 'Crossfire'. Allegations of extrajudicial executions in Bangladesh in the guise of a war on drugs"*, 2019, p. 7). De Bengaalse mensenrechtenorganisatie Odhikar nam een stijging van het aantal buitengerechtelijke moorden waar sinds de regering de war on drugs lanceerde in mei 2018. De organisatie documenteerde van juni 2018 tot december 2022 1.220 gevallen van buitengerechtelijke moorden door de politie, de Rapid Action Battalion (RAB), de Bengaalse grenswacht (BGB) en de opsporingsafdeling van de politie (DB). De slachtoffers werden volgens de organisatie door de overheid valselyk toegeschreven aan vuurgevechten of kruisvuur (Joint Submission by Solidarity Group for Bangladesh to the Fourth Cycle of UPR, par. 22).

In Bangladesh wordt de doodstraf toegepast. De wetgeving van Bangladesh voorziet de doodstraf voor 33 misdrijven en volgens Odhikar werden tussen juni 2018 en december 2022 in totaal 1.350 personen veroordeeld tot de doodstraf door lagere rechtbanken en werden 13 personen geëxecuteerd. Terdoodveroordeelden worden in eenzame opsluiting vastgehouden gedurende vele jaren (*idem*, par. 53). Volgens Amnesty International wordt de doodstraf in de meeste gevallen uitgesproken voor moord, maar is er een trend om ook de doodstraf op te leggen voor niet-dodelijke misdrijven zoals verkrachting en drugsbezit (*"a notable trend of death penalty being imposed for non-fatal offences such as rape and drug possession"*, Amnesty International, Bangladesh: UN member state must demand accountability from Bangladesh for gross violations of human rights in upcoming UPR, 11 November 2023). De Drug Control Act van 1990 werd in 2004 en 2018 gewijzigd. Door de wijziging in 2018 wordt yaba voor het eerst gedefinieerd als narcotica en wordt de doodstraf ingevoerd voor het bezit van meer dan 5 gram van deze pillen. De doodstraf is voorzien als de maximum straf en levenslang als minimumstraf voor elke persoon die betrokken is in het produceren, smokkelen, verdelen of gebruiken van 25 gram of meer van Categorie A drugs, waaronder heroïne en cocaïne (Amnesty International, *"Killed in 'Crossfire'. Allegations of extrajudicial executions in Bangladesh in the guise of a war on drugs"*, 2019, p. 12). Volgens het OFPRA rapport van 2021 wordt de doodstraf opgelegd voor gebruik van 200 gram of meer yaba of 25 gram of meer cocaïne of heroïne (OFPRA, p. 3).

Uit dit alles blijkt dat de war on drugs in Bangladesh gepaard gaat met zware mensenrechtenschendingen en excessen zoals buitengerechtelijke executies van personen die zagezegd betrokken zijn in de drugshandel. Hoewel in 2018 de NV mensenrechtenrapporteurs hun bezorgdheid uitdrukken dat naast drugstraffikanten ook gebruikers slachtoffer kunnen worden van de buitengerechtelijke executies, bevatten de meest recente bronnen geen verdere indicaties dat dit ook daadwerkelijk het geval zou zijn. Verder kan op basis van de beschikbare landeninformatie niet blijken dat cannabisgebruikers als dusdanig gevisieerd worden door de war on drugs in Bangladesh. Op het gebruik van 25 gram cocaïne of heroïne of meer dan vijf gram yaba staat wel de doodstraf. Er ligt geen informatie voor waaruit blijkt dat dit ook het geval zou zijn voor het gebruik van cannabis. Uit de landeninformatie blijkt ook dat er 355 ontwenningencentra zijn in Bangladesh, waarvan slechts 4 worden gerund door de overheid en 40% van deze centra bevinden zich in Dakha. Er zijn verschillende schandalen bekend geraakt over deze revalidatiecentra waarbij patiënten werden mishandeld en zelfs de dood vonden door het gebrek aan gepaste behandelingen en het disproportioneel geweld dat werd gebruikt om patiënten in een crisis te kalmeren (OFPRA, p. 5).

Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de behandeling van personen met mentale en psychologische problemen in Bangladesh blijkt dat in de Bengaalse maatschappij aan psychische problemen een groot stigma verbonden is. Het sociale taboe op mentale problemen leidt er ook toe dat personen die met mentale problemen kampen moeilijk de stap zetten naar hulpverlening met als gevolg dat velen in stilte lijden. De oorzaak van psychische problemen wordt in de Bengaalse samenleving toegeschreven aan bovennatuurlijke krachten en worden vaak beschouwd als ongeneeslijk. Personen met mentale problemen worden beschouwd als bezeten door slechte geesten, wat kan leiden tot verwaarlozing of zelfs misbruik. In een artikel gepubliceerd in The Independent in februari 2017 wordt gemeld dat de grote meerderheid van psychiatrische patiënten naar traditionele genezers gaan waar de zagezegde therapie kan bestaan uit het ketenen en slaan van de patiënt om de geesten uit te drijven (Asylos, *Bangladesh: Mental health treatment*, March 2017, 11, 12). Geestelijke gezondheidszorg is beperkt aanwezig in Bangladesh en dan voornamelijk in de stedelijke centra. Het enige instituut voor geestelijke gezondheidszorg op nationaal niveau bevindt zich de hoofdstad Dhaka (Tasdik H. et al., *The current state of mental healthcare in Bangladesh: part 1 – an updated country profile*, BJPpsych.Int. 2021 Nov; 18(4): 78-82). In het UK Home Office rapport *"Country Policy and Information Note Bangladesh: Medical treatment and healthcare"* van juli 2022 leest de Raad dat volgens USDD de overheidsvoorzieningen voor de behandeling van personen met mentale handicaps onvoldoende zijn. Hoewel mentale problemen wijdverspreid zijn heeft ongeveer 92% van de volwassenen die ermee te kampen hebben geen medische hulp gezocht. De redenen hiervoor zijn het sociale stigma rond mentale problemen, het feit dat mensen zich niet bewust zijn van mogelijke behandelingen en beperkte toegang tot geestelijke gezondheidszorg in veel delen van het land. Dhaka heeft wel het hoogste aantal professionele

hulpverleners van het land maar er is geen sociale verzekering om tegemoet te komen aan de kosten van geestelijke gezondheidszorg. Voor de inheemse bevolking is er slechts zeer beperkte toegang tot geestelijke gezondheidszorg (UK Home Office, p. 24).

5.4.5. Artikel 48/3 § 3 d) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“d) een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer : - leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en - de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd”*.

Hieruit volgt dat overeenkomstig artikel 48/3 § 3, d) van de Vreemdelingenwet twee voorwaarden cumulatief vervuld moeten zijn om als een specifieke sociale groep te worden beschouwd: het hebben van een aangeboren kenmerk of een gemeenschappelijke achtergrond die niet kan gewijzigd worden en een eigen identiteit hebben in het betrokken land omdat de groep in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. In het arrest X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat een groep geacht wordt een “specifieke sociale groep” te vormen als aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 10, lid 1, d) van de Richtlijn 2004/83/EG is voldaan (HvJ, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, *Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z*, arrest van 7 november 2013, punt 45).

Verzoeker toont niet aan dat bij hem sprake is van een aangeboren kenmerk of een gemeenschappelijke achtergrond die niet gewijzigd kan worden, of dat hij een kenmerk of geloof deelt dat voor zijn identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is, dat van hem niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft. Zonder de psychologische problemen waarmee verzoeker kampt op enige wijze te willen minimaliseren, blijkt niet dat verzoekers psychologische problemen een aangeboren of onveranderlijk kenmerk zijn, nu uit het attest van 14 juli 2023 immers blijkt dat mits behandeling verzoekers toestand kan gestabiliseerd worden al is een opvolging gedurende minstens vijf jaar noodzakelijk. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie weliswaar dat personen met psychologische problemen gestigmatiseerd kunnen worden in Bangladesh en dat er een taboe rust op mentale problemen, maar ook dat er gespecialiseerde hospitalen, weliswaar met beperkte capaciteit, bestaan in Bangladesh en door de overheid gefinancierd. De weliswaar beperkte en vaak ontoereikende medische gezondheidszorg die ter beschikking staat van de bevolking in Bangladesh toont aan dat de problematiek erkend wordt en dat ook geïnvesteerd wordt in oplossingen voor deze personen. Verder blijkt ook niet dat alle personen met psychische problemen, in zoverre zij door hun directe omgeving als personen met een afwijkende identiteit worden gezien, aan daden van vervolging worden onderworpen.

Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij als cannabisgebruiker behoort tot een specifieke sociale groep in de zin van de vluchtelingendefinitie in geval van terugkeer naar Bangladesh. Verzoekers verslaving is immers geen aangeboren kenmerk noch een gemeenschappelijke achtergrond die niet kan veranderd worden en evenmin kan aangenomen worden dat zijn cannabisgebruik een kenmerk of geloof is dat voor zijn identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel is, dat van hem niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft. In dit verband is uit het voorgaande ook gebleken dat verzoeker zich in het verleden reeds heeft laten opnemen om van zijn verslaving af te geraken en dat uit de beschikbare landeninformatie ook blijkt dat ook in Bangladesh initiatieven bestaan gebruikers te begeleiden. Bovendien blijkt volgens de medische attesten het cannabisgebruik verzoekers psychologische problemen te accentueren en versterken, zodat ook voor verzoekers geestelijk welzijn het blijkbaar belangrijk is dat hij zijn cannabisgebruik stopt. De Raad is uiteraard niet blind voor het feit dat dit niet evident is en dat verzoekers psychologische problemen dit tegelijk ook kunnen bemoeilijken, maar dit neemt niet weg dat nergens uit de medische attesten kan blijken dat het stoppen met cannabisgebruik vanuit medisch oogpunt niet wenselijk of onmogelijk zou zijn in verzoekers individuele omstandigheden. Dat zelfs indien hij erin zou slagen te stoppen met zijn cannabisgebruik, deze eigenschap historisch aan hem zou plakken en dit om die reden als een onveranderlijk gemeenschappelijk kenmerk zou moeten worden beschouwd, zoals hij in zijn verzoekschrift betoogt, kan niet worden bijgetreden. Verzoeker startte met zijn cannabisgebruik pas toen hij in Europa was en maakt geen melding van het feit dat dit in Bangladesh in zijn directe omgeving zou geweten zijn. Verzoeker verklaarde dat zijn ouders enkel op de hoogte zijn van het probleem met zijn oor en *“de rest weten ze niet”* (notities PO, p. 6). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoekers cannabisgebruik in België geweten is door de Bengaalse autoriteiten of verzoekers directe omgeving. Evenmin kan uit de beschikbare landeninformatie blijken dat personen die in het verleden in het buitenland cannabis hebben gebruikt, in geval van terugkeer het voorwerp zouden zijn van disproportionele straffen of daden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling. Ook uit de door verzoeker geciteerde richtlijnen van UNHCR die verwijzen naar kenmerken die historisch zin en daarom niet veranderd kunnen worden, kan niet worden afgeleid dat druggebruik in het verleden kan worden gezien als een onveranderlijk gemeenschappelijk kenmerk in vluchtelingenrechtelijke zin. Het moet ook in de interpretatie van UNHCR immers om een tijdelijke of vrijwillige status in het verleden gaan dat onveranderlijk is omwille van zijn historisch permanent karakter. Er kan niet worden ingezien, noch maakt verzoeker duidelijk hoe een voormalige cannabisverslaving een historisch permanent karakter zou hebben, en evenmin hoe *in casu* dit aan verzoeker zou kunnen worden aangewreven indien het niet geweten is in zijn land van herkomst.

Verzoekers maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij door zijn cannabisgebruik behoort tot een specifieke sociale groep in geval van terugkeer en zijn betoog dat hij door zijn cannabisgebruik vervolging vreest in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep is bijgevolg niet dienstig.

Vermits verzoeker in de actuele stand van zaken niet aannemelijk maakt dat stoppen met cannabisgebruik in zijn individuele omstandigheden om medische redenen niet wenselijk of onmogelijk zou zijn, is zijn betoog in het verzoekschrift en ter terechtzitting inzake de gewelddadige repressie in Bangladesh van zowel drugshandel als drugsconsumptie, niet dienstig. Als en zolang verzoeker afziet van cannabisgebruik kan hij ook niet het voorwerp worden van repressieve maatregelen die door de Bengaalse overheid worden gesteld in het kader van de war on drugs en evenmin is het onredelijk van verzoeker te verwachten dat hij geen cannabis gebruikt in geval van terugkeer, indien hij om die reden vervolging of ernstige schade zou vrezen. Verzoeker maakt bijgevolg om dezelfde redenen evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omwille van zijn cannabisgebruik.

5.4.6. Verzoeker voert ook aan dat hij omwille van zijn psychologische problemen in geval van terugkeer naar Bangladesh een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Hij verwijst in dit verband naar de discriminerende en stigmatiserende behandeling die personen met psychologische problemen in Bangladesh te beurt kunnen vallen en het vernederende en onmenselijke karakter van de traditionele behandelingen van personen met mentale problemen. Zoals hierboven besproken blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat personen met mentale problemen in Bangladesh kunnen te maken krijgen met stigmatisering en discriminatie en dat er taboe rust op psychologische problemen. In veel gevallen weerhoudt dit en het gebrek aan toegang tot gezondheidszorg personen die met dergelijke problemen kampen ervan om hulp te zoeken in ziekenhuizen en volgens een krantenartikel gepubliceerd in februari 2017 belanden veel psychiatrische patiënten zo in de handen van traditionele genezers die patiënten ketenen en slaan om de geesten te verdrijven bij wijze van 'therapie'. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dus dat dergelijke praktijken voorkomen en dat de algemene maatschappelijke perceptie van mentale problemen in Bangladesh hierbij een rol speelt. Evenwel kan hieruit niet blijken dat de sociale druk ertoe zou leiden elke persoon met mentale problemen in Ghana verplicht wordt zich tot een genezer te wenden. De geringe capaciteit en toegang tot de reguliere geestelijke gezondheidszorg blijkt ook een belangrijke factor te zijn in de keuze voor mensen met mentale problemen om zich tot dergelijke genezers te wenden.

De Raad wijst erop dat Het Hof van Justitie in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Voor zover uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat adequate behandeling voor psychiatrische en psychologische behandeling slechts in zeer beperkte mate aanwezig is, kan niet blijken dat dergelijke behandeling opzettelijk wordt geweigerd. Verzoeker toont evenmin aan dat hem in geval van terugkeer naar Bangladesh opzettelijk medische verzorging zal worden geweigerd.

De mate waarin verzoeker als persoon met mentale problemen door de geringe capaciteit van geestelijke gezondheidszorg er in de praktijk toe gedwongen zal zijn om zich tot dergelijke genezers te wenden, is dan weer afhankelijk van de toegankelijkheid en beschikbaarheid in de praktijk van de voor verzoeker in zijn individuele omstandigheden en ziektebeeld noodzakelijke behandeling, waarvoor noch de commissaris-generaal noch de Raad in het kader van de beoordeling van het beschermingsverzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet bevoegd zijn.

Verzoeker dient zich bijgevolg, wat betreft zijn psychische problematiek te wenden tot de daartoe voorziene procedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat een medisch certificaat bestemd voor de Dienst Vreemdelingenzaken door verzoekers psychiater werd ingevuld.

In acht genomen verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten, cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet riskeert omwille van zijn medische en psychologische problemen en zijn cannabisgebruik omdat deze problemen geen verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingen definitie, hij in de huidige stand van zaken niet aannemelijk maakt dat stoppen met cannabisgebruik in zijn individuele omstandigheden om medische redenen niet wenselijk of onmogelijk zou zijn en niet blijkt dat verzoeker op intentionele wijze noodzakelijke medische behandeling zou worden ontzegd door een actor van vervolging in geval van terugkeer naar Bangladesh.

Aangezien werd vastgesteld dat verzoekers medische en psychologische problemen en zijn cannabisgebruik niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan verzoekers betoog dat hij als cannabisgebruiker en als psychiatrisch patiënt geen beroep kan doen op overheidsbescherming in geval van terugkeer naar Bangladesh niet tot een ander besluit leiden.

5.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk maakt en evenmin aannemelijk maakt er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar Bangladesh een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat in Bangladesh actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, noch van willekeurig geweld. Bijgevolg valt de huidige veiligheidssituatie in Bangladesh niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 7 van het EVRM, de artikelen 2 en 3 van het Anti-Folterverdrag en de artikelen 6 en 7 van het IVBPR stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aanduidt hoe deze bepalingen concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat deze onderdelen van het enig middel niet ontvankelijk zijn ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende

stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Bengaals machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET